Αυτό που δεν τελειώνει – Ελληνική Ποίηση του 20ού αιώνα, Πειραματική Σκηνή Εθνικού Θεάτρου, χειμώνας 2004

Είναι γενικά παραδεκτό ότι η ποίηση είναι μια τέχνη που απολαμβάνεται κατά μόνας. Πρόκειται ίσως για την πιο αδιαμεσολάβητη επικοινωνία μεταξύ δημιουργού και αποδέκτη. Το μόνο μέσο είναι η γλώσσα. Μα και η αποκωδικοποίηση της γλώσσας είναι κι αυτή διαδικασία άκρως υποκειμενική και εμπειριοκρατική, εξαρτώμενη από την ιδιοσυγκρασία του αναγνώστη. Έτσι ουσιαστικά, ποιητής και αναγνώστης αποτελούν τους δύο πόλους ενός μαγνητικού πεδίου: της ποίησης.

Συνεπώς, η δραματοποίηση των ποιημάτων Ελλήνων ποιητών του 20ού αιώνα ηχεί παράτολμο μα και ταυτόχρονα δελεαστικό τόλμημα. Παράτολμο διότι ανάμεσα στην ποίηση και τον αποδέκτη της παρεμβάλλονται η σκηνή, ο ηθοποιός και το σκηνικό κι έτσι ακυρώνεται η μονοδιάστατη σχέση ποιητή-αναγνώστη, και δελεαστικό διότι προσφέρει στο θεατή τη δυνατότητα να βρεθεί αντιμέτωπος με την αντικειμενοποίηση του οράματος που είχε για ένα ποίημα. Για δε, τους μη εξοικειωμένους με την ποίηση θεατές, η παράσταση αυτή ίσως σταθεί η αφορμή προσέγγισης της τέχνης αυτής.

Το θεατρικό αυτό εγχείρημα του Στ. Λιβαθινού (σκηνοθεσία) στέφθηκε με επιτυχία. Αφ' ενός διότι τα ποιήματα που επιλέχθηκαν είχαν μια εγγενή θεατρικότητα κι αφετέρου διότι αναπαραστάθηκαν ευφάνταστα, πρωτότυπα, σε μοντέρνες κι ανεπιτήδευτες φόρμες, που συντονίζονταν απόλυτα με το λόγο. Δε γνωρίζουμε πόσο συμμετοχική ήταν η συμβολή τού καθενός ηθοποιού στην επιλογή των ποιημάτων ή στη σκηνική τους απόδοση, ορατά ήταν πάντως το πάθος και η αγάπη για το πόνημα.

Όλοι ανεξαιρέτως οι ηθοποιοί μεγαλούργησαν. Πρόσφεραν μικρά διαμαντάκια της υποκριτικής τους τέχνης ως διάττοντες αστέρες στο ποιητικό στερέωμα. Αν θα 'πρεπε να ξεχωρίσουμε κάποιους, τότε στεκόμαστε στους: Φένια Παπαδόδημα, Ναταλία Στυλιανού, Άρη Τρουπάκη, Στρατή Πανούριο, Γιάννη Μαυριτσάκη.

Το μόνο ψεγάδι αυτής της δουλειάς ήταν η απουσία ενός άξονα αναφοράς στην ποιητική σύνθεση, ώστε να υπάρχει ειρμός ή έστω ένα αφηγηματικό νήμα, που να σχηματοποιεί ένα θεματικό στίγμα. Μ' αποτέλεσμα κάποιοι θεματικοί πυρήνες να επαναλαμβάνονται σε διαφορετικά ποιήματα.

Τελικά, η χημική ένωση ποίησης-θεάτρου τελεσφόρησε και το πρωτότυπο προϊόν δίνει ελπίδες γι' ακόμα καλύτερες προσπάθειες στο μέλλον

Αθήνα

Εύη Προύσαλη
Θεατρολόγος